

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Boda László ügyvéd (**felperesi képviselő címe**) által képviselt felperes neve (felperes címe) felperesnek - a **I. rendű alperesi jogtanácsos neve** jogtanácsos által képviselt I.rendű alperes neve (I.rendű alperes címe) I. rendű alperes és a Ráboczkai Ügyvédi Iroda (**II. rendű alperesi képviselő címe**, ügyintéző: dr. Ráboczkai Balázs ügyvéd) által képviselt II.rendű alperes neve (II.rendű alperes címe) II. rendű alperes ellen kártérítés iránt indult perében a Fővárosi Törvényszék 2013. november 20. napján meghozott 6.P.20.603/2012/18. számú ítélete ellen a felperes 19. sorszámon előterjesztett és 21. sorszámon indokolt fellebbezése folytán meghozta a következő

#### í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az I. rendű alperesnek 20.000 (húszezer) forint, míg a II. rendű alperesnek 20.000 (húszezer) forint + áfa másodfokú perköltséget.

A le nem rótt fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

#### I n d o k o l á s

A felperes kártérítés megfizetése iránt indított keresetet az alperesekkel szemben.

Az alperesek érdemi ellenkérelme a kereset elutasítására irányult.

Az elsőfokú bíróság ítéletével a keresetet elutasította, és kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az I. rendű alperesnek 100.000 forint, a II. rendű alperesnek 127.000 forint perköltséget. A le nem rótt 1.500.000 forint eljárási illetékről úgy rendelkezett, hogy azt az állam viseli.

Ítéletének indokolásában megállapította, hogy a felperes és az I. rendű alperes között 2007. október 17-én 3 éves, határozott időtartamra szóló haszonbérleti szerződés jött létre, amely alapján a felperes haszonbérbe vette a Budapest XI. kerületi F. tó használati jogát. A szerződés megszűnését követően a felperes 2010. április 8-án a tavat átadta az I. rendű alperesnek. A felperes a követelését az 1997. évi XLI. törvény (a továbbiakban: Tv.) 14. § (3) bekezdésére és a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 339. §-ára alapította, azonban a rá háruló bizonyítási kötelezettségének eleget tenni a perben nem tudott. Nem volt vitás tény, hogy a II. rendű alperes 2007-2008. év telén kb. 500 kg pétisót szórt a tó környékére, azonban a felperes azt nem tudta bizonyítani, hogy a pétisó kiszórása és a halpusztulás között fennállt az okozati összefüggés. Az I. rendű alperes pedig a felek közötti szerződés 7. pontja szerint a felperes által előadott kárért eleve

nem felel. Az átadás-átvételi jegyzőkönyvben a felperes maga nyilatkozott úgy, hogy a tóban halállomány nincs, így a 150.000 forint összegű kártérítési követelése nem alapos, hiszen nem tudta bizonyítani, hogy ilyen értékű élő hal maradt a tóban.

A felperes alaptalanul hivatkozott arra, hogy a június 4-én átvett levélhez képest az I. rendű alperes az ott megjelölt határidőt nem tartotta be, mert az április 6-ai átadás-átvételtől kezdődően a felperesnek tudnia kellett, hogy a stégeket el kell szállítania, így kötelezettsége nem csak az I. rendű alperes május 31-ei levelén alapult. Az I. rendű alperes csatolta azokat az értesítéseket is, amelyek tanúsítják, hogy tájékoztatta a felperest arról, hogy a stégeket hol veheti át. Ezt meghaladóan pedig az átadás-átvételi jegyzőkönyvben foglalt állapotfelmérés rögzítette, hogy ezek a stégek balesetveszélyesek, deszkái korhadtak, ezt fényképek is alátámasztották. A felperes követelésének összecszerúsége ezért még a követelés jogalapjának fennállása esetén is eltűzött lenne. Mindezekre tekintettel a felperes a stégek ellenértékeként felszámított 4.000.000 forintba az I. rendű alperessel szemben kártérítésként nem tarthat igényt. A felperes a korláttal kapcsolatos 25.000.000 forintos követelését arra alapította, hogy az átadás-átvételi jegyzőkönyv eredeti, kézzel írott példányán szerepeltek a felperest megillető jogok. A bíróság rendelkezésére bocsátott okiratok azonban mindezt nem támasztották alá, míg a generál kivitelezői építési napló elnevezésű okirat nem volt alkalmas a felperes tulajdonjogának igazolására. A felperes csupán azt bizonyította, hogy a korlát létesítésében az egyesület tagjai részt vettek, de tulajdonjogát nem támasztotta alá. Az I. rendű alperes pedig megalapozottan hivatkozott arra, hogy a korlát nem tekinthető halászati eszköznek. Miután a felperes a bizonyítási kötelezettségének az őt megillető jog tekintetében eleget tenni nem tudott, szükségtelen volt a stégek és a korlátok értékével kapcsolatban igazságügyi szakértő kirendelése.

A halpusztulás miatti elmaradt bevétel iránti követelést a felperes ugyancsak nem bizonyította. Ennek alátámasztására egy kimutatást csatolt, amely nem volt alkalmas az elmaradt haszon tényének és összecszerúságának bizonyítására, mint ahogyan a felperes által benyújtott újságcikk sem alkalmas tényállításának bizonyítására. A felperesnek a .... Szakigazgatási Hivatal megkeresésére vonatkozó - az utolsó tárgyalási határnapon előterjesztett - bizonyítási indítványát az elsőfokú bíróság a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 3. § (4) bekezdése, továbbá a 141. § (6) bekezdése alapján mellőzte.

Az ítélet elleni fellebbezésében a felperes az elsőfokú ítélet megváltoztatását és a kereset teljesítését, másodlagosan pedig az ítélet hatályon kívül helyezését, és az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítását kérte.

Előadta, hogy a felek közötti jogviszonyra a Ptk. 452. § (1) bekezdése, valamint a Tv. 13. és 14. §-ai az irányadók, követelése a Tv. 14. § (3) bekezdésén alapul. Ebből a jogszabályból következik az is, hogy a felperesnek nem a tulajdonjogot, csupán a létesítés tényét kellett bizonyítania. Állította, hogy a birtokbaadási jegyzőkönyv kézzel írt példányának 3. oldalán az eredeti szövegből egy szövegrészt kihagytak, így a jegyzőkönyv nem tekinthető hitelesnek. E körben hivatkozott a kihallgatott tanúk vallomására. Állította, hogy az eredeti jegyzőkönyvben rögzítették a stégekkel és korláttal kapcsolatban a felperest megillető jogokat. A felperes régi egyesületi tagjának írásos nyilatkozata alátámasztja, hogy a korlátot a felperes létesítette, az építési napló oldala pedig hogy a korlát a tulajdonát képezi. Az elsőfokú bíróság tehát okszerűtlenül következtetett arra, hogy a felperes nem bizonyította a létesítést és a tulajdonjogot. Az elsőfokú bíróság arra utalt, hogy a korlát értékét a felperes nem bizonyította, miközben nem adott helyt annak a bizonyítási indítványnak, hogy szakértő kirendelését kérte. Az I. rendű alperes 2010. május 31-i levele elismeri, hogy a stégek a felperest illetik. Az I. rendű alperes felróhatóan járt el, mert a stégeket daruval úgy szedte ki a tóból, hogy azok használhatatlanná váltak. Ezt a tényt bizonyította a felperes a **újság neve** 2010. július 17-i fényképével. Az I. rendű alperes tehát nem várta be az elszállításra adott határidőt, hanem a stégeket használhatatlanná tette és a felperes által ismeretlen helyre szállította. A stégek értékének

megállapítása céljából a felperes ugyancsak szakértő kirendelését kérte, de az elsőfokú bíróság ennek az indítványnak sem adott helyt. A felperes bizonyította, hogy a stégek és a korlát karbantartását, felújítását ő végezte el, ebből pedig az következik, hogy ezeket a vagyontárgyakat jóhiszeműen sajátjaként kezelte.

A 2007. évi jelentős mértékű halpusztulás köztudomású tény. Az elpusztult halmennyiségről a felperes külön jegyzőkönyvet csatolt, azt pedig, hogy a kiszórt pétisó okozta a kárt, a vegyészmérnök képzettségű tanú vallomása egyértelműen alátámasztotta. A további tanúk elfogulatlanak nem mondhatóak, de elismerték, hogy a v. úton pétisóval végezték a síkosságmentesítést. A bemosódás pedig innen ugyanúgy megtörténhetett, mint a tó közvetlen környékéről. A tanúvallomások közötti ellentmondás folytán a felperes indítványozta a tanúk szembesítését, de ezt az indítványt az elsőfokú bíróság mellőzte. A felperes bizonyította, hogy a halpusztulás után a tavat újraterelítette, de a horgászengedélyeket értékesíteni nem tudta, így elmaradt haszna keletkezett.

Az I. rendű alperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú ítélet helybenhagyására irányult.

Előadta, hogy az ítélet megváltoztatására és hatályon kívül helyezésére nincs megfelelő indok. Kiemelte, hogy a korlátot 1959-ben létesítették, és ehhez képest a felperes 1991-ben jött létre, míg a stégeket többszöri felhívás ellenére sem vette át az általa ismert helyen.

A II. rendű alperes fellebbezési ellenkérelme is az elsőfokú ítélet helybenhagyására irányult.

Állítása szerint a felperes az elsőfokú eljárásban a rá háruló bizonyítási kötelezettségének nem tett eleget.

Az elsőfokú bíróság ítéletének nem volt a Pp. 228. § (4) bekezdése szerint jogerőre emelkedett rendelkezése, ezért a másodfokú bíróság az elsőfokú ítéletet egészében bírálta felül.

A fellebbezés nem alapos.

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást annyiban egészíti ki, hogy a felperes és az I. rendű alperes között 2000. január 1-től kezdődően álltak fenn határozott időtartamra szóló szerződések a F. tó halászati jogának haszonbérlete tárgyában. A 2007. október 17-én megkötött szerződésben foglalt határozott idő lejártát (2009. december 31.) követően már újabb szerződést nem kötöttek.

Az így kiegészített tényállásra is figyelemmel az elsőfokú bíróság helytálló érdemi döntést hozott, annak indokaival a másodfokú bíróság nagyobb részben egyetért, amelyet a felperes fellebbezésére tekintettel az alábbiak szerint egészít ki.

Az I. rendű alperes volt önkormányzati képviselőjének tanúvallomása kétséget kizáró módon alátámasztotta a felperesnek azt a tényállítást, hogy a II. rendű alperes a tó körüli síkosságmentesítést pétisóval végezte. Nem volt vitás tény azonban, hogy a tóban lélegeztető készülék működött, amely ugyancsak okozhatott károsodást a tó vizében. A tanúvallomás szerint ebben az időszakban elkezdtek vizsgálni a víz minőségét, és összevetették a korábbi adatokkal, azonban a felperes a vizsgálati eredményekre okirati bizonyítékokat nem csatolt, ezzel kapcsolatosan további bizonyítási indítványt nem terjesztett elő, csupán egy 2010-ben megrendelt szakvéleményre hivatkozott, amelyet vállálása ellenére sem csatolt be. Mindezek alapján az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg, hogy a felperes által szolgáltatott bizonyítási eszközök nem voltak alkalmasak annak bizonyítására, hogy a halpusztulás és a II. rendű alperes magatartása között az okozati összefüggés fennáll, és ebből következően a felperesnek a kereseti követelésben

meghatározott mértékű kára keletkezett. Az elsőfokú bíróság helytállóan mutatott rá arra is, hogy az I. rendű alperes felelőssége a felek által megkötött szerződés 7. pontjának 3. bekezdése alapján nem áll fenn, és a felperes nem jelölt meg olyan felróható és jogellenes magatartást, amely az I. rendű alperes kártérítési felelősségét megalapozná.

A perben nem volt vitás tény az sem, hogy a stégek tulajdona a felperest illeti, hiszen az I. rendű alperes 2010. május 31-én kelt levelében ezt maga is elismerte. A perben tehát annak volt jelentősége, hogy a szerződés megszűnését követően az I. rendű alperes a stégeket elbontotta, amelyek a 2011. október 5-én kelt levél tartalma szerint a II. rendű alperes felelős őrzésébe kerültek. A felperes megalapozatlanul állította, hogy azokat az I. rendű alperes ismeretlen helyre szállította, hiszen a 2011. október 5-én kelt levélben - amelyet a felperes a keresetlevél mellékleteként maga csatolt - az I. rendű alperes tájékoztatta, hogy a stégek a II. rendű alperes rákosvölgyi telephelyén találhatóak. Ebből következik, hogy a felperes a stégek megtekintésétől és átvételétől nem volt elzárva, ezért az általa előadottak alapján nem állapítható meg, hogy milyen ténybeli alapon jogosult az I. rendű alperessel szemben a saját tulajdonában álló eszközök értékének követelésére.

A felek jogviszonyára irányadó szerződés 13. pontja szerint a felperes az okszerű gazdálkodás mértékéig a hasznos beruházásoknak a szerződés megszűnés kori tényleges értékét követelheti, amennyiben az I. rendű alperes ezek létesítéséhez előzetesen hozzájárult. A felek a szerződést 2007. október 17-én kötötték, ezzel szemben nem vitás, hogy a stégeket és a korlátokat korábban építették, illetőleg helyezték el. A 2007. október 17-e előtt megkötött szerződéseket a felperes nem csatolta, így az eszközök létesítésének időpontjában irányadó megállapodás bizonyításának hiányában a beruházások megtérítésére kizárólag a Tv. 14. § (3) bekezdésében foglaltakat lehet irányadónak tekinteni. A felperes azonban azt a tényt egyáltalán nem tudta bizonyítani, hogy a korlátokat ő maga létesítette, hiszen egyesületként 1990. augusztus 27-e óta tartják nyilván. Jogelődjét a perben nem nevezte meg, és saját tagjának tanúvallomása cáfolta azt a tényt, hogy a korlátokat a felperes telepítette, hiszen a tanúvallomás szerint azt társadalmi munka keretében az 1950-es években építették, míg az általa többször hivatkozott generálkivitelező építési napló részlet a követelését önmagában nem támasztja alá. A felperes tehát a Pp. 164. § (1) bekezdése alapján rá háruló bizonyítási kötelezettségének eleget tenni nem tudott, mert az általa előadottak és a rendelkezésre álló bizonyítási eszközök nem alkalmasak annak alátámasztására, hogy a Tv. 14. § (3) bekezdése alapján megilleti a jogosultság a korlátok szerződés megszűnés kori tényleges értékének követelésére.

A felperes által érvényesített jog alátámasztásának hiányában a kár mértékére további bizonyítás elrendelése és a tárgyalás kiegészítése szükségtelen, így az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésének a Pp. 252. § (3) bekezdésében foglalt eljárási feltételei nem álltak fenn.

A kifejtett indokok alapján a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét - a Pp. 254. § (3) bekezdése alapján utalva annak nagyobb részben helyes indokaira - a fenti kiegészítések mellett a Pp. 253. § (2) bekezdése értelmében helybenhagyta.

A felperes fellebbezése eredménytelen volt, ezért a perköltségről szóló rendelkezés a Pp. 239. §-a alapján alkalmazandó 78. § (1) bekezdésén alapul. Az alperesek ügyvédi munkadíjban felmerült másodfokú perköltségét a másodfokú bíróság a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) és (5) bekezdéseiben foglalt összeghez képest a (6) bekezdés alapján a kifejtett érdemi tevékenységgel arányban mérsékelte. A felperes illetékmentessége folytán le nem rótt fellebbezési illeték megfizetéséről szóló rendelkezés a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 14. §-án alapul.

Budapest, 2015. március 24.

. Hőbl Katalin s.k.  
a tanács elnöke

Dr. Bleier Judit s.k.  
előadó bíró

Egriné dr. Salamon Emma s.k.  
bíró

A kiadmány hitelül: